

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Milady Haplové a soudkyň JUDr. Evy Lukotkové a JUDr. Jany Kubenové, ve věci žalobkyně: **nezl. R. H.**, nar., státní příslušnost Syrská arabská republika, t. č. bytem, zast. zákonným zástupcem: F. H., nar., státní příslušnost Syrská arabská republika, t. č. bytem, oba zastoupení Mgr. Tomášem Gartšíkem, advokátem se sídlem Divadelní 4, 602 00 Brno, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, poštovní schránka 155/SO, 140 21 Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 1. 2014, č. j. MV-102943-4/SO-2013,

takto:

- I. Žaloba **se z a m í t á**.
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 7. 2. 2014 žalobkyně brojila proti rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 9. 1. 2014, č. j. MV-102943-4/SO-2013, kterým žalovaná podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) zamítla její odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky (dále též správní orgán prvního stupně) ze dne 12. 3. 2013, č. j. OAM-7584-19/TP-2012, a napadené rozhodnutí bylo potvrzeno.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byla podle ust. § 75 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců) zamítnuta žádost

žalobkyně o povolení k trvalému pobytu podle ust. § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců podaná dne 2. 5. 2012 prostřednictvím jejího zákonného zástupce.

Žalobkyně se neztotožnila se závěry, k nimž dospěly správní orgány obou stupňů. Uvedla, že jako důkazy osvědčující existenci finančních prostředků více než dostatečných byly předloženy výpisy ze tří účtů, na kterých bylo úhrnem k dispozici 6.728.761 Kč. Prostým výpočtem je přitom možné dospět k závěru, že při měsíčním příjmu 37.450 Kč by bez jakýchkoli dalších příjmů disponibilní současný peněžní majetek žalobkyně (jejího otce) vystačil na 15 let. Žalobkyně namítala, že v současné době je nemožné osvědčit příjem důkazy, které požaduje ust. § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, jelikož otec žalobkyně není zaměstnancem. Ust. 71 odst. 1 zákona umožňuje zvolit náhradní řešení, kterým je předložení výpisů z účtů, které by dosvědčily dostatečný a pravidelný příjem. Takové doklady žalobkyně předložila. Ve věci žalobkyně spatřuje i ústavněprávní rozměr. Otec žalobkyně je obchodníkem, který má průkazně k dispozici dostatečné finanční prostředky, které mu umožňují dostatečným způsobem živit vlastní rodinu. Jelikož účelem ust. § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je prevence proti zhoršování sociální situace cizinců a prevence proti zvyšování sociálních výdajů státu, udělení trvalého pobytu žalobkyni by proti účelu zákona rozhodně nebylo. Důvody pro zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu považuje žalobkyně za extrémní formalismus. Ústavněprávní aspekt žalobkyně spatřuje i v rovnosti lidí před zákonem. Je podle jejího názoru proti základní zásadě rovnosti, aby osoba, jejíž příjmy jsou (ve srovnání se žalobkyní) sice nízké, ale pravidelné, byla ve výhodnější situaci než žalobkyně, jež má příjmy sice vysoké, ale nepravidelné. Jelikož příjmy otce žalobkyně umožňují pravidelné čerpání požadovaného minima (částky 37.450 Kč) po dobu 15 let, není důvodné, aby žalobkyni byla zamítnuta žádost o udělení trvalého pobytu pouze proto, že tyto příjmy postrádají pravidelnost.

S ohledem na uvedené žalobkyně navrhl, aby soud rozhodnutí žalované zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Dne 14. 2. 2014 bylo soudu doručeno doplnění žaloby, k němuž žalobkyně přiložila potvrzení vydaná orgánem sociálního pojištění a zdravotního pojištění za otce žalobkyně a za společnost E. s.r.o., v níž je jednatelem, přehled L.a.s., z něhož vyplývá, že ze společnosti E. plyne otci žalobkyně pravidelný příjem ve výši 12.405 Kč měsíčně jako odměna jednatele, prohlášení pana MUDr. G. H. o poskytování ubytování rodině H. za částku 2.000 Kč měsíčně. Podle žalobkyně je zjevné, že již samotné příjmy z činnosti otce žalobkyně pro společnost E.s.r.o. jsou při této výši nájmu dostatečné k trvalému pobytu celé rodiny na území ČR. Žalobkyně přiložila rovněž doklady o zdravotním pojištění žalobkyně.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že se ztotožňuje se skutkovými zjištěními i právní kvalifikací předcházejících rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. Uvedla, že přijaté řešení má být v souladu s veřejným zájmem, a že orgány ministerstva vnitra jsou povolány hájit veřejný zájem na důsledném dodržování pobytového režimu cizinců v rámci platného českého práva. Žalovaná odmítla námitky uvedené v žalobě jako nedůvodné a v podrobnostech odkázala na obsah napadeného rozhodnutí a na spisový materiál. Poukázala na ust. § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, podle něhož musí být příjem cizince stálý a pravidelný a musí být zřejmé, z jakého titulu příjmy pramení.

Z uvedených důvodů žalovaná navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

Žaloba byla přezkoumána v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházejícího vydání, přičemž soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.).

Předmětná věc byla projednána bez nařízení jednání, neboť byly splněny zákonné podmínky ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s.

Žaloba není důvodná.

Námítky žalobkyně vznesené v žalobě jsou totožné s odvolacími námitkami, s nimiž se zcela dostatečným a přezkoumatelným způsobem vypořádala již žalovaná v napadeném rozhodnutí.

Podle ust. § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců se povolení k trvalému pobytu se bez podmínky předchozího nepřetržitého pobytu na území vydá cizinci, který o vydání tohoto povolení žádá jako nezletilé nebo zletilé nezaopatřené dítě cizince, jenž na území pobývá na základě povolení k trvalému pobytu, je-li důvodem žádosti společné soužití těchto cizinců.

Podle ust. § 70 odst. 2 písm. d) téhož zákona je cizinec povinen k žádosti o povolení k trvalému pobytu předložit doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území. Za doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území se podle ust. § 71 odst. 1 zákona považuje doklad prokazující, že příjem cizince je pravidelný a úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území [§ 42c odst. 3 písm. c)] nebude nižší než součet částek životních minim cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob. Nepředložení tohoto dokladu je dle ust. § 75 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců důvodem k zamítnutí žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu.

Mezi žalobkyní a žalovanou nebylo v průběhu řízení sporu o tom, které osoby byly v daném řízení společně posuzovanými osobami ve smyslu citovaného ustanovení (jednalo se o žalobkyni, jejího otce, její matku a její sestru), ani jaká byla částka, kterou byla žalobkyně povinna doložit jako minimální úhrnný měsíční příjem její a s ní společně posuzovaných osob (jednalo se o částku 37.450 Kč měsíčně). Spornou otázkou však zůstalo, zda žalobkyně splnila podmínku ust. § 70 odst. 2 písm. d) zákona o pobytu cizinců, tedy zda předložila takové doklady, který je možné považovat za doklady o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území ve smyslu ust. § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

Ze správního spisu soud zjistil, že žalobkyně jako doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území předložila potvrzení o zůstatku na účtech otce žalobkyně vedených u L. a.s., dle kterých měl otec žalobkyně ke dni 30. 4. 2012 k dispozici částku 983.761,09 Kč, 42.016,28 EUR a 234.069,25 USD. Ačkoli žalobkyně měla za to, že tyto doklady osvědčují existenci dostatečných finančních prostředků, soud má stejně jako správní orgány obou stupňů za to, že předloženými doklady nelze prokázat stálý a pravidelný příjem

otce žalobkyně, ale pouze výši zůstatků na účtech otce žalobkyně k určitému dni. Z ust. § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je zřejmé, že z předložených dokladů musí být patrné, že se jedná o příjem splňující současně podmínku pravidelnosti, stálosti a dostatečné výše, což v daném případě nebylo splněno. Z předložených dokladů nijak nevyplývá, z jaké činnosti finanční prostředky pocházejí, není tedy zřejmý právní titul plateb pro účely prokázání jejich pravidelnosti. Aktuální výše zůstatku nemůže sama o sobě žádným způsobem prokázat či zajistit pravidelnost příjmů do budoucna, a to ani přes její aktuální značnou výši. Neobstojí argumentace žalobkyně, že není možné osvědčit příjem doklady vyžadovanými ust. § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, jelikož otec žalobkyně není zaměstnancem. Žalobkyně byla správním orgánem prvního stupně řádně poučena o tom, jakými doklady je možné prokázat zajištění prostředků k trvalému pobytu na území. Jedná se zejména o potvrzení zaměstnavatele o výši průměrného čistého měsíčního výdělku, jde-li o příjmy ze závislé činnosti, nebo o daňové přiznání z příjmů fyzických osob, jde-li o příjmy z podnikatelské činnosti, případně o výpis z účtu za posledních 6 měsíců, ze kterých vyplývá pravidelnost příjmů cizince. Zákon tedy specifikuje doklady, které je možno předložit, a to i pro osoby, které nejsou zaměstnanci. Pokud je otec žalobkyně podle tvrzení žalobkyně obchodníkem, tj. podnikatelem, nic žalobkyni nebránilo předložit daňové přiznání či jiný doklad, z něhož by bylo možné příjmy z této podnikatelské činnosti dovodit. Účelem požadavku na pravidelnost příjmů cizince je nejen prevence proti zatěžování sociálního systému ČR ze strany cizinců, ale i přehled o tom, jaký je původ jejich příjmů.

Z uvedených důvodů dospěl soud stejně jako správní orgány k závěru, že doklady předložené žalobkyní v průběhu správního řízení, nenaplnovaly podmínky ust. § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a proto správní orgány postupovaly v souladu s ust. § 75 odst. 2 písm. b) zákona, pokud žádost žalobkyně o vydání povolení k trvalému pobytu zamítl.

Co se týče tvrzení žalobkyně v doplnění žaloby doručeném soudu dne 14. 2. 2014 o existenci pravidelného příjmu otce žalobkyně ve výši 12.405 Kč měsíčně a o výši nákladů na bydlení ve výši 2.000 Kč měsíčně, jedná se o zcela novou argumentaci, kterou žalobkyně v celém průběhu řízení ani v žalobě neuplatnila. Jelikož podle ust. § 71 odst. 2 s. ř. s. je žalobu možné rozšiřovat o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby (která v souladu s ust. § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců uplynula dne 10. 2. 2014), soud tyto námitky neshledal přípustnými, a proto se jimi nezabýval. Pro řízení irelevantními shledal soud i předložené doklady o zdravotním pojištění žalobkyně.

Na základě shora uvedeného právního posouzení žalobních námitek dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalované v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel,

jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 29. ledna 2016

JUDr. Milada Haplová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová